

JODI ELLEN MALPASOVÁ

*D*OKONALÝ
GENTLEMAN

Belmore Square 2.

xyz

Dokonalý gentleman

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

xyz

Jodi Ellen Malpasová

Dokonalý gentleman – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

xyz

A Gentleman Never Tells
Copyright © Jodi Ellen Malpas, 2023
First published by Orion Books, London.
All rights reserved.

Translation © Petra Niederlová, 2024
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7683-681-5
ISBN e-knihy 978-80-7683-690-7 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-7683-697-6 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7683-698-3 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

Jodi Ellen Malpasová

*Dokonalý
gentleman*

xyz

Věnováno mladší verzi sebe sama. Kdo by to byl řekl?

Kapitola I

Stojím tváří v tvář bílému hřebci. Moje tělo je tak klidné, jak jen může být.

Ale moje srdce? V hrudi mi hřmí. Můj puls? Buší jako o závod. Můj bože, jsem naživu víc než kdy jindy. Nedokážu říct, jestli je to strachem, nebo vzrušením. Nechávám oči pomalu přejet po koňské hlavě až k jezdcí. Jezdec na mě shlíží, oči mu jsou sotva vidět přes nízko posazený klobouk a široký šátek a stíny, které vrhají.

Má zvědavé oči, které se mírně zužují a kterými si mě prohlíží.

Pak malá jiskřička. Usmívají se?

Nadechnu se a ustoupím, abych měl jezdce na očích, ruce, tělo, nohy a vůbec, protože jsem si jist, že se vůbec nedívám na muže.

Ale impozantní hřebec se pohne dřív než já a vzepne se na zadní nohy s řehtáním, hlasitým a zastrašujícím, což je, řekl bych, záměr.

Zapotácím se a padám na záda na kameny, ale nějak se mi daří udržet pohled na jezdcí. Zasměje se, ale náhle se zastaví.

„Můj bože,“ zašeptám a sleduju, jak sjíždí z koně a pomalu se ke mně přibližuje, navzdory varování svých dvou kolegů, mužů – rozhodně jsou to muži –, kteří zůstávají jen pár metrů ode mě a jejich koně netrpělivě přešlapují na místě. Natáhne ke mně ruku v jemné rukavici a já ji přijmu

a postavím se na nohy. Musím být nejméně o metr vyšší. Přichází blíž. Blíž. Ještě blíž. Stoupne si na špičky. Zavřu oči, nadechnu se a zadržím dech. Tváře mám rozpálené, na obličejí cítím dech. Stáhla si šátek. A svými rty se dotkla mé drsné tváře.

Kouzlo.

Její tvář. Chce, abych ji viděl? Sundala si totiž šátek.

Rychle otevřu oči, zamrkám, jsem zmatený, srdce mi zběsile bije, ale nic před sebou nevidím. Přinejmenším žádného člověka, ale kůň tady stále je, a na jeho hřbetě je stále jezdec.

Co se to proboha stalo?

Sáhnu si na tvář, zatímco ke mně spěchá sestra a pomáhá mi vstát, přičemž stále sleduje impozantního bílého hřebce. Těch pár vteřin, které mi zbývají, než jezdec vyrazí pryč, věnuji každému detailu, který se přede mnou odehrává, dokud všichni tři neodcvalají do dálky a země pod jejich kopyty se nepřestane otřásat. Otočím se na místě, zhypnotizovaný, v transu, beze slov, s hlavou téměř připravenou explodovat pod náporem zmatku, který se mi v ní odehrává.

~

S nádechem se zvednu v posteli, trochu rozrušeně se rozhlédnu a vydechnu, když zjistím, že jsem skutečně ve své posteli a nejsem vydán na milost a nemilost lupiči. Nebo ženě. Musí to být žena. Pokaždé když se mi ten sen zdá, přidá se k němu ještě něco dalšího. Tentokrát polibek. Bože můj, jsem tím posedlý.

Vyskočím z postele a jdu ke svému psacímu stolu u okna, vezmu brk a namočím ho do nádoby s inkoustem, ani se neposadím – nemám čas –, moje mysl potřebuje zpracovat slova. Vůně koně. Dotyk jeho hrubé srsti, když jsme stáli

těsně proti sobě. Cval mého srdce, které určitě bušilo silněji než kopyta koně v plné rychlosti. Píšu, dokud mě nebolí ruka, upustím brk, vydechnu, prohrábnu si rukou vlasy a podívám se z okna.

Nakloním se a odhrnu napůl zatažené závěsy, pohled upřený na ladně kráčející postavu dívky na dlážděné ulici. Lady Taya Wintersová. Známa také jako mladší sestra mého švagra. Ta žena nechodí, ale vznáší se. Uznávám, že je to docela pěkný pohled. Její jasně zelené oči září, tmavě blond vlasy jsou rozkošně divoké, tváře zrudlé, rty našpulené a řasy nekonečně dlouhé.

Můj bože, je nádherná.

A naprosto zakázaná.

Ode dne, kdy jsem ji poznal, když se vrátila na Belmore Square se svou matkou Wisterií Wintersovou a bratrem lordem Sampsonem Wintersem, jsem se před ní měl na pozoru. Nechybí mi pozornost žen. Chybí mi však vzrušení, které by člověk od ženské pozornosti očekával. To v průběhu mého pobytu v Londýně pomalu a bolestivě umíralo – předpokládám, že je to známka mého přílišného požitkářství. Nedokážu říct, jestli to bylo její odměřeností, nebo prostě její neobvyklou, divokou, nekonvenční krásou, ale když se na mě lady Taya Wintersová onoho osudného dne podívala, připadal jsem si, jako by do mě uhodil blesk. Dvakrát. Odešel jsem s tím, že si od Tayi Wintersové musím držet odstup, protože mě určitě dostane do potíží, a já žádné potíže ani komplikace nepotřebuju, zvláště teď, když musím přesvědčit otce, aby mi dovolil vydat můj příběh. Nikdy jsem netoužil psát pro naše rodinné noviny. O chod našich rodinných novin, *The London Times*, jsem neprojevoval téměř žádný zájem, dělal jsem minimum toho, co jsem mohl, aniž bych nedělal

vůbec nic. Porter vedl noviny spolu s otcem, samozřejmě až do jeho předčasné smrti, a moje sestra psala ty nejoblíbenější články. Neměl jsem moc chuti do práce ani do psaní, a tak jsem se uplatnil jinde. Obvykle v dámské posteli.

Je zvláštní cítit ten nový smysl života. Být viděn. Motivován. Cítit vzrušení. Tohle nadšení pro psaní je docela osvěžující.

Dívám se, jak Taya Wintersová prochází pozlacenou bránou a chystá se zmizet v zeleni zahrad na Belmore Square.

Jenže se zastaví, chvíli stojí na místě a pak se pomalu otočí a podívá se na mé okno.

Myslím, že se pohnu dřív, než zahlédne mě nebo můj nahý hrudník.

Myslím.

Ale nepohnul jsem se.

Belmore Square. Je to podivuhodně nádherné místo, kde žije eklektická směsice lidí, nutno říci, že všichni jsou bohatí a jsou obklopeni pestrou paletou barev, od keřů a květin v zahradách až po šaty obyvatel, které zdobí dlážděné cesty. Dokonce se to tu i třpytí – pozlacené zábradlí ohraničující čtvercové zahrady kolem třinácti domů je vycištěné a stále se leskne, stejně dokonale jako domy, čistá dlažba a každý okvětní lístek a list na každé květině a keři.

Peníze, moc a respekt, to vše přispívá k naplňování představy o dokonalosti. Je to krásná představa, i když nereálná. Dokonalost je iluze a moje rodina tuto iluzi většinou rozbíjí příběhy, které otiskujeme v našich novinách. Za náš úspěch vděčíme nejen vynálezu parního tiskařského stroje, ale i talentu mé sestry, která vždycky psala ty nejnapínavější příběhy, jimiž se čtenáři mohli pobavit. Ne že by čtenáři věděli,

že je ve skutečnosti baví žena. Ne. Každý příběh byl připsán mně, Franku Melroseovi, protože představa novinářky byla k Elizině zděšení směšná. Neslýchané! Ale toto uspořádání nám oběma vyhovovalo, protože vášně pro psaní se svou sestrou opravdu nesdílím.

Jak to změnilo jedno zcela bezvýznamné setkání s jezdcem na koni. Najednou si zcela vážím sestřina odhodlání. Chápu její touhu psát a bavit davy lidí divokými, propracovanými příběhy. Divokými a propracovanými, ale pravdivými. Její nedávné příběhy byly přijaty docela dobře. Samozřejmě, že cokoli, co se týká vévody z Chesteru, zaručeně vzbudí zájem lidí, jejich nepokrytá zvědavost na něj a vraždy jeho otce volá po vyřešení. Moje sestra odvádí velmi dobrou práci, aby zmíněnou zvědavost ukojila a odpověděla na otázky, které už nějakou chvíli vyvstávají. Samozřejmě jí pomáhá, že se má za dotyčného vévodu provdat, takže teď má chodícího a mluvícího průvodce po všem, co souvisí s rodinou Wintersů. Příběh, který už několik týdnů dominuje titulní straně londýnských *Timesů*, je však téměř uzavřen, protože šťastný pár bude dnes oddán. Usmívám se. Eliza odjede na svatební cestu a lidé si budou i nadále přát, aby je každý týden zaujal dobrý příběh. V její nepřítomnosti musí někdo udržet tempo, které Eliza nastavila. Prodeje musí dál růst. Náš dosah se rozšiřuje.

Stojím na schodech našeho domu na Belmore Square a rozhlížím se kolem sebe, zatímco si zapínám knoflíky nového saka a připravuju se na nadcházející oslavy. Upřímně řečeno, nikdy jsem si nemyslel, že se toho dne dožiju. Moje sestra je tak nezávislá, jak jen žena může být. Téměř až do morku kostí, abych řekl pravdu. Kvůli své tvrdohlavosti a ambicím se dostala do mnoha problémů. A já? Většinu

dospělosti jsem strávil hledáním potěšení v intimitě. Nemohu popřít, že jsem byl ohledně své náklonnosti docela štědrý a že moje směřování nebylo zrovna šťastné. Kdybych si své sestry tolik nevážil, možná bych ji vnímal jako překážku na své cestě. Kdybych ji tolik nemiloval, možná bych nesouhlasil s jejím sňatkem s vévodou. Ke své vlastní škodě si jí ale vážím víc, než si kdy uvědomí, a mám ji moc rád, takže musím být trpělivý. Musím přiznat, že je to těžké. Psaní mi vždycky připadalo jako trhání zubů. V těchto dnech moje ruka zkrátka nestíhá držet krok s mým mozkiem. Ale nejsem tak hloupý, abych se postavil proti své sestře v boji o titulní stranu. Nejen proto, že bych s ní nedokázal být ve sporu, ale i proto, že jsem příliš dlouho přebíral zásluhy za Elizina slova. Musí dostat svůj prostor, protože si ho víc než zaslouží.

Proдали jsme deset tisíc výtisků den poté, co otec konečně dal Elize požehnání, aby napsala svůj příběh a podepsala se jako autorka. Deset tisíc! To je rekord a vzhledem k zájmu o proslulého, životu nebezpečného vévodu to vůbec není překvapivé. Je to sice stoická bestie s pochybnou minulostí, ale láska k mé sestře se mu nedá upřít. Nemluvě o tom, že je vévoda, a na minulost se snadno zapomíná, když má člověk titul, kterým se dají zakrýt trhliny, ne že by někdo z nás na jeho minulost nebo minulost jeho rodiny zapomněl, protože se o ní stále všude mluví. A když nad tím tak přemýšlím, zajímalo by mě, jak vévodova sestra, vznášející se zakázaná lady Taya Wintersová, přijala návrat na Belmore Square.

Zabručím, právě když mi u nohou přistanou noviny. Pokleknu, zvednu je a usměju se nad prvními slovy titulku. Slova mé sestry.

PŘEDSTAVTE SI, ŽE BY...

„Ano, představte si, že by...“ zamumlám, složím noviny a strčím si je pod paži.

Nasadím si klobouk, vezmu si ode dveří hůl a sejdu po schodech dolů. Začnu se procházet po náměstí, vdechovat nový den a nenuceně mávat holí. Kroužím po náměstí proti směru hodinových ručiček a vychutnávám si zvuky ranního shonu, koňská kopyta dopadající na dlažbu, kola nebo kočáry, které po ní také poskakují, lidi, kteří zdvořile zdraví každého, koho míjejí. Nikdy jsem neoceníl výhody časných rán, protože mé noci jsou příliš dlouhé, trávím je v pánském klubu, dopřávám si příliš mnoho alkoholu a ještě víc ženského těla. Je třeba přiznat, že rána jsou docela příjemná.

„Dobré ráno, Melrosi,“ řekne pan Simpson, stavitel lodí, a smekne klobouk, což mě přiměje, abych smekl také. „Těším se na oslavy.“

„Stejně jako já, Simpsono,“ odpovím a pokračuju v cestě. „Dobré ráno, Caspere.“ Zvednu hůl na pozdrav našemu rodinnému právníkovi – milému muži s laskavými očima a ještě laskavějším úsměvem.

„Dobré zprávy o prodeji,“ říká. „Ať to pokračuje.“

„Za chvíli se rozšíříme na deset stran,“ ujišťuju ho. „Kdybyste potřeboval další reklamní prostor, dejte mi vědět, Caspere.“

Mává holí a dívá se na modrou oblohu. „Krásný den na svatbu.“

„Vskutku,“ řeknu tiše a projdu kolem Hamsleyových, jejichž dcera Esther, jedna z mála žen na tomto náměstí, která mě nezaujala, letos absolvuje už pátou sezonu. Pátou! To

mě nepřekvapuje, je poněkud unylá. Nikdy jsem ji neviděl se usmát. „Má paní.“ Zdvořile kývnu na Annabellu Tillsburyovou, baronku ze Shrewsbury. Její oči se upírají k mým. Její úsměv je zdrženlivý. Je to nenápadná, krásná, jemná dáma, s níž se matka docela spřátelila, a už jen proto – a musím přiznat, že je to do nebe volající škoda – jsem se jejím námluvám vyhýbal, stejně jako lady Blytheové, markytánce z Kentu, naší místní slavné spisovatelce, která má britký jazyk a špatný smysl pro humor.

Usměju se při pomýšlení na matku, která právě v ranním kabátě pobíhá po domě a uděluje rozkazy našemu personálu, zatímco Emma, její služebná, se za ní plahočí a snaží se jí upravit vlasy a Klára, moje nádherná sestřička, naříká a fňuká, že musí nosit volánky. Je to naprostý obrat oproti tomu, když jsme přijeli do Londýna. Tehdy byla Klára ohromená, oslněná přepychovými šaty a honosným prostředím. Dokud si neuvědomila, že ty honosné šaty jsou dost omezující, a to myslím doslova. Už se nemůže ušpinit v blátě, trhat jablka v sadu, nosit je domů matce na pečení a ta špatná házet po klucích v naší vesnici a přitom na ně rozčileně pokřikovat. Bylo dost drsné přijmout, že Eliza dosáhla plnoletosti a teď se bude vdávat. A Klára? Té je teprve šestnáct. Šestnáct a překypuje neskonalým nadhledem. Samozřejmě se mi to líbí. Ovšemže se nehodí do našeho dnešního života. Takže si představte mou nelibost, když jsem od Elizy zjistil, že naše malá, svěhlová sestra je zamilovaná do čeledína. Do kluka ze stáje! Nejde ani tak o to, že je to čeledín, i když to je samozřejmě problém. Je to moje mladší sestra a já bych chtěl, aby jí zůstala co nejdéle. Navíc takový skandál velmi pravděpodobně zničí jméno rodiny, a všichni jsme pracovali příliš tvrdě na to, abychom to

připustili. Proto se čeledínovi dostalo zdvořilého varování, aby se od Kláry držel dál. Pravda, stěží mohu jít dobrým příkladem, pokud jde o vhodnou společnost, již bych se měl držet. Snad se to teď změní.

Možná.

Před sebou zahlédnu lady Rose, hraběnkou ze Somersetu, která bydlí na Belmore Square číslo devět, upjatou, zavalitou stařenu, jak přechází po dlažbě a peří na jejím čepci vypadá, jako by pocházelo z rozkládajícího se bažanta. Klobouk musí být stejně starý jako ona. „Melrosi,“ ušklíbne se posměšně. Kryste, vypadá skoro děsivě.

„Má paní,“ řeknu, smeknu klobouk a ukloním se, když projde kolem. „Uvidíme se později u šampaňského?“ zeptám se a donutím ji se zastavit. V duchu se usměju, protože vím, že ji matka nepozvala.

„Chodím jen na sňatky aristokratů.“

A to my nejsme, jak nám často ráda připomíná. Lady Rose tady nemá moc lidí ráda a ten pocit je oboustranný. Matka se vždycky tváří, jako by cucala citron, kdykoli se se starou hraběnkou setká.

„No, moje sestra bude vévodkyní, má paní. Bere si vévodu.“

„Skandální! Za své zločiny by měl být zavřen.“

„A jaké zločiny to jsou?“ zeptám se nenuceně. „Myslím, že to byl váš přítel Lymington, kdo se ukázal být zločincem. Nečetla jste *The London Times*, má paní? Je to velmi poučné.“

Zavrčí a odejde a já se směju sám sobě, jak si tak ležérně a beze spěchu vykračuju a znovu přemýšlím nad první částí svého příběhu. Je to poučné. Výbušné. Poutavé. Nikdy v životě jsem nebyl tak netrpělivý. Od mého setkání s lupičem, o němž se domnívám, že je to žena, uplynulo pouhých

několik týdnů, ale mám pocit, jako bych čekal celá staletí na svatbu Elizy a Johnnyho, abych si mohl nárokovat titulní stránku, až se vydá na cesty.

Podívám se na své kapesní hodinky. Už se to blíží. Přejdu silnici, když kočár dojíždí k číslu osm, kde bydlel ten lump Lymington. Jeho syn Frederick, kterému byla kdysi zaslíbena moje sestra, než se vévoda vrátil na Belmore Square, překvapivě živý, utekl do Cornwallu za svou jedinou pravou láskou, což znamená, že dům je už několik týdnů prázdný.

„Tak který snobský lord nebo dáma bude zdobit Belmore Square příště?“ ptám se sám sebe, jdu po schodech zpátky k našemu domu a vcházím dovnitř, přičemž slyším, jak se ženy z naší rodiny nahoře připravují.

Za nejbezpečnější místo zvolím otcovu pracovnu; vejdu dovnitř, naliju si skotskou a dopřeju si vzácnou chvíli klidu. Posadím se, vychutnávám si whisky a na otcově stole spatřím zdobené postříbřené zrcadlo – rozhodně není jeho. Zvednu ho a zatočím s ním, než se podívám na svůj odraz. Moje světlé vlasy jsou příjemně upravené, modré oči mám jasné, po noci strávené vydatným spánkem a bez ginu. Můj nový sytě modrý sametový kabát dokonale doplňuje můj pohled i světlé vlasy. Nakloním se blíž k zrcadlu a upravím si vlasy, když se rozletí dveře a dovnitř vtrhne máma, krátce si mě prohlédne odshora dolů a uznale se na mě usměje, než mi v ruce zacinká zrcátko, rozběhne se ke mně, vytrhne mi ho a vyběhne zpátky ven.

„Našla jsem to,“ křikne a práskne za sebou dveřmi, až nadskočím, když se ozve hlasitá rána. Matka. Drahá, předrahá matka. Dnes bude ve svém živilu. Hlasitá a hrdá. Není pochyb o tom, že Elizin sňatek s vévodou z Chesteru zajistí rodině Melroseových pevné místo mezi smetánkou.

Dveře se znovu otevřou a vejde otec, který si upravuje kravatu. To mě přiměje si ji také zkontrolovat. „Jsi připraven?“ ptá se a také si upravuje světlé vlasy.

V posledních několika týdnech, kdy se zbavil finančních pout a vydírání svého investora, se z něj stal jiný člověk. Ten podvodník Lymington otce oklamal, oklamal nás všechny; pak ale byly jeho zločiny odhaleny. Teď jsou noviny zase naše a otec je lehčí a šťastnější. „To jsem,“ říkám, vstávám a nalévám mu skotskou. „Musíme nahradit Portera, otče,“ řeknu, podám mu číši a vrátím se ke křeslu za stolem.

„To vskutku musíme. Brzy budeme vypisovat výběrové řízení na nového novináře. Nerad bych, aby Eliza měla pocit, že ji nahrazujeme.“

Kousnu se do spodního rtu. „Zase budu psát do novin,“ řeknu a připravím se na jeho reakci.

„Ty?“ vyhrkne. „Vždycky jsi psaní nesnášel, Franku. Co se stalo?“

Objevil se záhadný lupič, který by mohl být žena! „Jen zvažuju možnosti.“

Otec se tváří poněkud zaskočeně, ale přitáhne si sako. „Musím říci, že mě to překvapuje, synu. Víím, že se od našeho příjezdu snažíš přizpůsobit londýnskému podnikání.“ Zavrtí hlavou a já se mírně usměju přes okraj své sklenice. Je to pravda. Bojoval jsem, rozhodně mi na tom nezáleželo, ale nebojoval jsem o to, abych zapadl do společenského života. Nebo abych si získal náklonnost žen.

„O tom si promluvíme jindy. Je svatební den tvé sestry, radostný den!“ Vezme mě kolem ramen a vyvede nás ze své pracovny.

„Vskutku,“ řeknu, když kolem nás proletí ustaraná matka, s Emmou stále v závěsu. Zastavujeme se a spo-

lečně otáčíme hlavy, abychom sledovali její cestu. „Kde je Klára?“ zavolám na ni a odpovědí mi je pohrdavý pohyb ruky. Všichni jsou dnes pochopitelně dost roztěkaní. A moje malá sestřička potřebuje, aby na ni někdo dohlížel. Stájník se mě možná bojí, ale moje prohnaná malá sestra ne.

„Jsem tady, bratře,“ řekne Klára a objeví se nahoře na schodech. Krotím úsměv, protože jsem si jistý, že když dám najevo své pobavení, dostanu na frak. V levandulových a broskvových voláncích působí nemocně.

„Kláro,“ řekne otec mírně, „vypadáš krásně, miláčku.“

Odkašlu si, abych zamaskoval smích. „Nepřehlédnutelně,“ dodám.

Chřípí se jí rozšíří, zvedne si šaty a dupe po schodech dolů a něco si mumlá. Nemůžu si být jistý co, ale řekl bych, že něco značně nedámského.

Otec se usmívá, doslova září, vypadá šťastně. „Živé dítě, že?“

Nemá ani tušení.

Matka letí zpátky přes chodbu a my oba ustupujeme, aby nás nesrazila.

„Tvoje matka se velmi ráda stane patronkou Almacku, víš?“ Otec si vezme hůl a klobouk ze stojanu u dveří.

„Je mi to jasné,“ odpovím se smíchem.

„Abychom měli pro Kláru připraven ten nejlepší výběr, až přijde její čas, kdy bude uvedena do společnosti.“

„Ach ano, protože jsem si jist, že jde o Klářiny vyhlídky, a ne o matčinu touhu být jednou z nejoblíbenějších dam zdejší společnosti.“

„To už je, chlapče. Bůh jí žehnej, Florence Melroseová do vyšší společnosti zapadla s grácií sobě vlastní.“

A je třeba uznat, že je zdrojem těch nejlepších drbů; dámy doufají, že se od ní dozvědí novinky příštího dne. Matka jim vždy vyhoví, řekne jim pár drobností, nahodí návnadu, zvyšuje jejich zájem, to vše proto, aby jejich manželé druhý den investovali do koupě nového vydání *The London Times*, což je trik, kterému nelze odporovat, zejména v souvislosti s nedávno uvalenou daní na noviny. Je to absurdní. Ještě před několika málo týdny, když byl Lymington náš spojenec, nikoli nepřítel, jsme doufali, že by mohl, vzhledem k tomu, že je s princem regentem dosti spřátelen, prohodit tiché slovo a odradit ho od přijetí nové daně, protože by to jistě ovlivnilo tržby, a rodina se tolik snažila o jejich zvýšení. Když Lymington odešel, i když zatím nevíme kam, protože jsme ho od té doby neviděli ani o něm neslyšeli, přišli jsme bohužel o jedinou možnost, jak zabránit prosazení daně. Čtyři pence z každých sedmi!

„Ale pořád peče,“ pokračuje otec, dá si klobouk nedbale na hlavu a kapesníčkem leští zlatou špičku hůlky. „Věděl jsi to, synu?“

„Ano, to jsem věděl,“ řeknu a usměju se, když mi otevře dveře. „Byla v kuchyni celou noc.“

Otec se zasměje. „Uděláme tvé matce radost a ukážeme Belmore Square, jak my Melroseové pořádáme večírky.“

Vykročím ven, nadechnu se a cítím, jak na mě dopadají pohledy mnoha žen.

„Vypadáš dobře po mně, víš to, Franku, že?“

Usměju se na otce; úsměv mi opadne ve chvíli, kdy zjistím, že má zvednuté obočí. Jsem si jist, že to, co z jeho úst vyjde teď, určitě neocením. „Možná je načase věnovat tyto pohledy jen a pouze jedné ženě. Buď trochu zodpovědnější.“

Jedné ženě? Panebože. Komu? V Londýně není jediná dáma – ani jedna! –, která by mě dokázala zaujmout déle než na jedno setkání. Možná na dvě. Na celý život? Tomu se můžu jenom smát.

Nikdy.

Kapitola 2

Eliza a vévoda se vášnivě líbají, což šokuje duchovního, který stojí a vypadá čím dál tím bezvládněji s modlitební knihou položenou v dlaních. Netvrdím, že vévodu z Chesteru znám nějak zvlášť dobře, i když pravděpodobně lépe než před několika týdny, kdy za mnou přišel s docela šokující zprávou o zradě a skandálu, který očistil jeho jméno, ale vím, stejně jako většina obyvatel Belmore Square i dalších míst, že pokud jde o mou sestru, nemá žádné hranice. Bude ji líbat, dotýkat se jí a dělat si s ní, co se mu zlíbí, kdykoli se mu zlíbí a kdekoli ho napadne. Upřímně řečeno, je mi to dost nepříjemné, ale nehodlám se s tak vášnivým mužem přít.

Podívám se na otce a vidím, jak koulí očima, zatímco matka začne šťastnému páru tleskat a zbytek shromáždění, jen rodina, se k ní přidá. „Nechutné,“ zasténá Klára vedle mě. „Bože, Franku, proč má potřebu prakticky sníst naši sestru zaživa?“

„Je to jejich svatební den.“

„Říkáš to, jako by se to nedělo při každé příležitosti, bratře.“ Klára pomalu tleská, znuděná k slzám. „Už je konec? Chci jít domů.“

„Zůstaneš tady,“ řeknu pevně a vysloužím si za to znechucené odfrknutí. Varovně se na ni podívám. Nejsem hloupý. Jak už jsem řekl, stájník se mě možná bojí, ale Klára ne. Je to prohaná potvůrka. Je také krásná a inteligentní, o tvr-

dohlavosti nemluvě. Není zamilovaná do stájníka. Je zamilovaná do vzrušujícího porušování pravidel, a těch je od příjezdu do Londýna rozhodně hodně. Matce a otci by praskla cévka, kdyby se dozvěděli o jejich výstřelcích. Byl to docela šok, že si vévoda z Chesteru nějakým způsobem získal náklonnost jejich nejstarší dcery. A to je vévoda! Sice v nemilosti, ale pořád vévoda. Ale kluk ze stáje? Pane na nebi, naši rodiče se tak snažili, aby jméno Melrose vydobyli vážnost, a teď jsme příbuzní s Winterovými? Nemůžeme přece riskovat, že to Klára zničí nezralou pubertální zamilovaností. A nemůžeme dopustit, abych to zničil já svými bývalými sexuálními eskapádami. Takže otec má možná pravdu. Musím být zodpovědný. Zodpovědnost zní naprosto nudně.

„Je ti šestnáct,“ připomenu jí, pokrčím rameny a po pateri mi přeběhne zvláštní chvění.

„Vážně?“ Klára zalapá po dechu a vrhne na mě šokovaný pohled modrých očí. Nemůžu říct, že by mě její sarkasmus zajímal, takže v téhle chvíli není ani jeden z nás spokojený. Obrátím pozornost zase dopředu a zamračím se, ne na Kláru, ale spíš na husí kůži. Je tu dost zima.

„Opravdu říkáš hlouposti, Franku,“ pokračuje. „Kdo jsi, abys soudil, do koho se zamiluju?“

Kousnu se do spodního rtu a přimhouřím oči do prostoru přede mnou, zatímco mi Klára dál drmolí do ucha slova, kterým ani v nejmenším nevěnuju pozornost. Nenápadně se ohlédnou přes rameno a vše je zodpovězeno, když v řadě za sebou najdu lady Tayu Wintersovou. Vzhledně od listu s chvalozpěvem, její jasně zelené oči se lesknou a já se rychle otočím a zalapám po dechu. Jak je možné, že tohle dokáže žena? Doslova mi ukrást vzduch z plic? Je snad čarodějka?

„Na koho se to díváš?“ zeptá se Klára a ohlédne se přes rameno.

„Na nikoho.“ Chytnu ji za ruku a otočím ji dopředu. „Teď mlč.“

„Co jsi udělal Benjaminovi?“ zasyčí zcela nečekaně.

„Nic hrozného,“ odpovím a opět věnuju pozornost té radostné příležitosti, znovu se postavím čelem ke šťastnému páru a předstírám, že se za mnou neskrývá lákavý pohled na Tayu Wintersovou.

„Franku!“

„Nenuť mě k dalším krokům, Kláro.“

Zafuní a je to neuctivé, i když od mé nejmladší sestry naprosto očekávané. Když si pomyslím, že když přijela do Londýna na letošní sezonu, byla plná nadšení a nemohla se dočkat všech těch nóbl večírků. To vše se poměrně rychle změnilo, když pochopila, jakým omezením musí čelit.

„Co chceš podnikat?“ zeptá se silným hlasem, který by bylo dobré se naučit ovládat.

„Pošleme tě zpátky na venkov.“

„To bys neudělal,“ zašeptá rozhořčeně.

„Vsaď se.“ Usměju se a kývnu na otce a matku, kteří následují Elizu a Johnnyho z kostela. „Chlapec ze stáje je za hranou, Kláro.“

„Ale vraždící vévoda je v pořádku.“

Obrátím oči v sloup, protáhnu se kolem ní a odcházím z kostela se zbytkem rodiny a vědomě se snažím, aby můj pohled nesklouzl nikam do blízkosti Tayi Wintersové.

„Víš stejně dobře jako já, že vévoda není zodpovědný za žádné vraždy.“

„Bohužel ano.“ Následuje mě, když vycházíme z kostela. „Tobě to nevadí, Franku, protože si můžeš dělat, co chceš, a mít spoustu milostných vztahů.“

Zřejmě ne. Už ne.

„Nevím, o čem mluvíš,“ řeknu stoicky a Klára protočí panenky.

„Kam vlastně zmizel ten had Lymington? V novinách není nic o tom, co se s tím starým pohanem stalo. Proč?“

Klára má pravdu. Absolutně nic, ale já mám podezření. Není žádným tajemstvím, že princ regent upřednostňuje *The London Times*, ale je to také Lymingtonův přítel, takže očekávám, že skutečnost, že Eliza odhalila, že Lymington je vrahem Johnnyho otce, a důvod, proč rodina Wintersových kvůli svému bezpečí opustila Londýn, to může změnit. To ukáže čas.

„To nevím, milá sestro, ale buď si jistá, že spravedlnosti bude učiněno zadost.“

„Milá?“ zeptá se a štouchne mě do ramene, když zastavíme před dveřmi kostela. „Ale prosím tě. A jestli chceš, aby bylo spravedlnosti učiněno zadost, prostě dej Lymingtona do jedné místnosti s naším milým novým švagrem. Jsem si jistá, že vévoda mu udělí jednu nebo dvě lekce. Vždyť vražda se trestá smrtí.“

Usmívám se nad Klářinou upřímností; jednou z ní bude skvělá reportérka, tím jsem si jistý, ale úsměv mi opadne, když si všimnu, že se ke mně blíží Taya Wintersová. Bože. Přeshlápnu, celý nesvůj. Co to se mnou sakra je? Obvykle se hezké holce směju do obličeje. Skolím je svým vražedným úsměvem. Pohlížím na ně s milionem příslibů v očích. Tahle žena mě ale trochu vyvedla z míry. Vždyť jsem s ní ani nikdy nemluvil. Jak je to možné?

Ukloním se, jak se v přítomnosti dámy očekává. „Má paní,“ řeknu zdvořile a sklopím oči.

„Pane Melrosi,“ odpoví prostě.

A tato dvě slova mi rozpálí vnitřnosti. Proboha, její hlas je jemný, téměř šepot, sladký, aniž by byl rušivý, je samovolně svůdný.

A nebezpečný.

Srdce se mi rozbuší. Dech se mi zkracuje, kůže mě pálí. Je to všechno tak zvláštní, ale naprosto nezastavitelné, což je velká škoda, protože to zastavit musím.

„Bratře?“

Proberu se z omámení a zjistím, že se na mě Klára tázavě dívá. Pak se podívám za ni a zjistím, že mě lady Taya pozorně a se zájmem sleduje, jako by si v duchu přečetla mou mentální analýzu jejích předností a reakce mého těla na ni. Najednou se cítím odhalený a zranitelný. Zamrkám a odvrátím zrak, přidám se ke Kláře a odcházíme. Připomínám si, že jsem nikdy neměl nouzi o hezké dívky, s žádnou z nich ale nejsme příbuzní.

„Jsem v pořádku,“ ujišťuju Kláru, když se blížíme ke šťastnému páru, ti dva jsou tak velmi, velmi šťastní. Až nechutně. Připojíme se k matce a otci a popřejeme jim všechno nejlepší a já si dám potřebnou chvilku, abych se vzpamatoval. Nebo, pokud se mi to nepodaří, abych se rozptýlil.

„Vypadáš nádherně, sestro,“ řeknu a prohlížím si její jednoduché mušelinové šaty, které jsou samozřejmě z toho nejluxusnějšího materiálu. Nedokážu ani pochopit, jaké vzrušení musí Eliza cítit, protože teď si splní některé ze svých největších snů, z nichž první je cestovat daleko a daleko. Očekávám, že se vrátí s nádhernými příběhy, které napíše.

Usměje se, usměje se doopravdy, což je od té doby, co jsme se přestěhovali do Londýna, velmi vzácné. Už jen proto vévodovi odpustím, že je netaktní bestie, protože je k Elize docela něžný.

„Stejně jako ty, bratře.“ Sáhne po mém saku a zapne zlatý knoflík. „Další nový kabát?“

Nakrčím nos a odstrčím její ruku. „Samozřejmě.“

„No, předpokládám, že pro zvláštní příležitost je to přijatelné.“

Protočím panenky a políbím ji na tvář. „Gratuluji.“

„Děkuji,“ řekne. „Víš, když jsem se včera večer snažila usnout, četla jsem si tvůj příběh.“

„Doufám, že tě to neuspalo.“

Zasměje se. „Neuspalo.“

„To je úleva.“

„Musím uznat, že je to velmi dobré, Franku.“

Snažím se být nonšalantní, jako bych samozřejmě věděl, že je to dobré, ale Eliza mě zná příliš dobře. Bylo by to plýtvání energií.

„Opravdu si to myslíš?“

„Ano, opravdu.“ Ze saténového váčku, který jí visí na zápěstí, vyndá kousek papíru a strčí mi ho do náprsní kapsy. „Vždycky jsi byl dobrý spisovatel, bratře, to všichni víme. Chyběla ti jen touha, a touha je to, co vytváří opravdovost. Jsem šťastná, že z tvých slov cítím vášeň.“

„Děkuji ti.“ Ví, že to pro mě znamená neuvěřitelně mnoho, vědět, že si myslí, že moje slova jsou hodna titulní stránky, které tak dlouho dominovala ona. Podívám se na Johnnyho, který se k nám blíží, a podám mu ruku, přičemž si odkašlu.

„Dávejte na ni pozor.“ Zamračím se. „Vaše Milosti,“ dodám. Musím ho stále oslovovat jeho titulem, když jsme teď rodina?

„Franku!“ Eliza zalapá po dechu.

„Opravdu?“ zeptá se vévoda a sevře mi ruku.

„Ano, opravdu,“ potvrdím a necouvnu. „Nenuťte mě, abych vám ublížil, Wintersi.“

„Otče, prosím,“ žádá Eliza. „Ať přestane.“

„Nebo ne.“ Vévoda mě stiskne silněji, až zatnu zuby a rozbolí mě čelist.

Přistoupím blíž, oči se mi zúží a ruka se také napne.

„Chlapci,“ vydechne máma. „Pojďte.“

Johnny škubne mou rukou a přinutí mě popojít dopředu, načež se jeho vážný, skoro smrtící výraz zlomí. A usměje se, když pustí mou ruku a přitáhne si mě k sobě, aby mě nezvykle přátelsky objal.

„Pitomče,“ řekne přes smích, zatímco já nenápadně třepu rukou, abych se vrátil k životu. „Příště to možná budeš ty, kdo vyjde z kostela s nevěstou.“

Odfrknu si a vymaním se z jeho objetí. „Nerozčilujme se,“ zamumlám, čímž ho rozesměju, a máma, táta i Eliza se na mě podívají s nakloněnými hlavami. „Na to nemám čas.“

„A co máš na práci?“ zeptá se Klára. Znovu se na ni varovně podívám. Dnes toho má na srdci nějak moc a nemůžu říci, že by mě to těšilo.

„Ty jsi poklad, můj chlapče,“ řekne otec a mávne na vévodovu matku Wisterii Wintersovou, aby se k nám připojila. „Pojďte, pojďte,“ zavolá a ona k nám zamíří s Johnnyho bratrem Sampsonem a – bůh mi pomáhej – jeho sestrou Tayou. Soustředím se na Elizy, nejen proto, abych se vyhnul Taye, ale také proto, že jsem nikdy neviděl svou sestru tak rozzářenou a je to docela pěkná podívaná. Vždycky jsem věděl, že potřebuje silného, dostatečně odhodlaného muže, který se jí ujme. Upřímně řečeno, Frederick Lymington by takový úkol nikdy nemohl přežít, takže je jen dobře, že moje sestra propadla náklonnosti jiného muže. Johnny Winters na to má, tím jsem si jistý.

„Ach, tady je váš odvoz,“ řeknu a dívám se na svého koně Figara, kterého jsem na čas daroval novomanželům, protože je zdatný a vytrvalý a určitě vydrží celou cestu k moři táhnout pozoruhodně ozdobený kočár. „Doufám, že se vám svatební cesta bude líbit.“

Když zastaví, přikročím k němu a ochotně sestře otevřu dveře. „Nezapomeň si dělat poznámky a přivézt ze svých cest spoustu příběhů.“

Eliza se usměje, nadzvedne si spodní lem šatů a políbí na tváře matku a Wisterii Wintersovou, načež se dostane k otci, který se na ni láskyplně usměje. Pak jde ke svému manželovi a ten jí pomůže nastoupit do kočáru, načež se otočí a kývne na nás.

„Brzy se uvidíme,“ řekne a smekne klobouk.

Usmívám se, netěším se na to, že mi bude sestra chybět, ale těším se na to, že nebudu muset soupeřit s jejími příběhy. Je to výjimečná spisovatelka, i z té nejnudnější historiky by dokázala udělat strhující vyprávění. Zamáváme jim na cestu a po silnici už se blíží další dva kočáry, aby nás odvezly domů na oslavu.

Lokaj mi otevře dveře a já vykročím, abych nastoupil, ale zastavím se, když koutkem oka někoho zahlédnu. Zatraceně.

„Má paní,“ usměju se pevně, oči sklopené, a natáhnu ruku k Taye.

Nadzvedne si spodní lem šatů, projde kolem mě a zastaví se těsně před schůdky kočáru. Udrhuje mou pozornost ve střehu a mé smysly jsou zahlceny tou nejopojnější vůní. Bože na nebi, co to je? Nenápadně se nadechnu nosem a bojuju se závratí. Zimolez. Je to zimolez, nádherně sladký. Přistihnu se, že se k ní nakláním, přitahován tou vůní, a ona se na mě podívá a nakloní hlavu. Odtáhnu se a polknu, když

si sundává čepec a potřese vlasy. Dlouhými, nepoddajnými vlasy. Vlasy, které jsou, jak předpokládám, nevladatelné. Nastoupí, já zavřu dveře a zamírím k dalšímu kočáru. K bezpečnějšímu kočáru.

A rázně ignoruju tlak, který mi vybuchl v kalhotách.

„Obávám se, že tu není místo, Franku,“ řekne matka a přiblíží se k lady Wisterii.

„Jsem si jistý, že ve druhém kočáře je volno,“ řekne otec.

Ohlédnu se na druhý kočár, ten, který jsem před chvílí opustil, a vidím, jak do něj Sampson Winters nastupuje a připojuje se ke své sestře Taye. Ježíši. Kočár s matkou, otcem, lady Wisterií a Klárou odjíždí a já zůstávám stát na místě a přemýšlím o svých možnostech.

Vtom se z vozu vynoří Sampsonova špinavě blond kudrnatá kštice.

„Pojďte, Melrosi, nemáme na to celý den.“

„Modlete se za mě,“ zašeptám si pro sebe, přejdu k němu a nastoupím do kočáru. Sesunu se na své místo, které je bohužel naproti Jeho lordstvu a Jejímu lordstvu, takže vyhnout se očnímu kontaktu by mohlo být poněkud složité.

Kočár se rozjede a Taya vytáhne vějíř, volně si s ním zamává před obličejem a rozfouká své neupravené vlasy. Proboha, co to dělá? Nevím, ale začínám si myslet, že ty vlasy se k jejich majitelce dokonale hodí. Neovladatelné. Budiž řečeno, že ten vějíř tu není proto, aby lady Tayu Wintersovou ochladil, protože Londýn se dnes sotva může pochlubit závrtnými teplotami. Ne, ten vějíř je nástroj a funguje.

Dívá se z okna, usmívá se nad okrajem vějíře a já polknu, když se Sampson zvedne k odchodu a v podstatě se vrhne z ven.

„Co to sakra děláš?“ vyhrknu a prakticky skočím po jeho noze, abych ho zachránil před pádem na ostré kameny. Sa-

mozřejmě to nestihnu, protože se pohybuje rychle, vyklo-
ním se z okna a otočím hlavu, abych viděl na střechu. Sedí
tam nahoře, uvolněně, a kochá se výhledem. „Taková škoda,
být tam zavřený jako kuřata,“ říká spokojeně a obrací ke mně
oči. „Chovej se slušně, Melrosi, když já jsem tady nahoře a ty
jsi dole s mojí sestrou!“

Odfrknu si, zasunu se zpátky do kočáru a udělám si po-
hodlí, jak jen to v takové situaci jde. O co tady kráčí, ptám
se sám sebe. Co je to za situaci? Atraktivní dáma? Na ty jsem
zvyklý. Ale tahle? Možná proto, že je zakázaná, protože kaž-
dý chce to, co nemůže mít.

Sáhnu do kapsy pro svůj příběh, abych se na chvíli roz-
ptýlil čtením a mohl ignorovat docela příjemný pocit, že mě
sleduje. Zamračím se a šmátrám v kapse. Srdce se mi roz-
buší.

„Ale ne,“ zamumlám a prohledávám podlahu u svých no-
hou. Lavičku po obou stranách. Svůj klín. „K čertu s tím, ne.“

„Hledáte tohle?“

Vzhlédnu a zjistím, že lady Taya si místo vějíře mává
před obličejem složeným listem papíru. Zalapám po dechu,
natáhnu se dopředu a vytrhnu jí ho z ruky. Ona se překvape-
ně odtáhne. Můj bože, četla to?

„Beru to jako ano.“

Zamračím se pro sebe, schovám papír a podívám se
z okna. „Omlouvám se, nechtěl jsem se chovat tak příkře.“

„Co je to?“ zeptá se.

„Je to soukromé.“

„Aha? Nepovíte mi to? Ani když slíbím, že to udržím
v tajnosti?“

Podívám se na ni a ona začne znovu mávat vějířem, její
úsměv je sotva patrný. Nezvadatelná!

„Prosím vás,“ řeknu, nedokážu mlčet. „Vaše taktika je urážlivá.“ Myslí si snad, že jsem tak povrchní? A pak mě napadne, že možná ano. Proboha, to si všichni myslí, že jsem tak povrchní? Jednorozměrný? Že se nechám ovlivnit svůdným úsměvem a tichým příslibem? Je mi z toho zle. Počkat. Co mi slibuje?

Franku!

Směje se a je to jako sladký šepot do mého ucha. „Žádná taktika, pane Melrosi. Jsem prostě zvědavá.“

„Nuže, má paní,“ usměju se nuceně. „Gentleman nikdy nemluví.“

„Nemluví o čem?“ zeptá se rychle, přitom se důrazně a plaše zároveň usměje. Musí se na mě okamžitě přestat usmívat. A smát se. Vlastně by na mě neměla mluvit ani se na mě dívat.

Povytáhnu obočí a znovu začnu obdivovat výhled. Ignoruju její otázku, ale když se začne na svém sedadle vrtět, těžko dokážu předstírat, že tu není. Koutkem oka ji sleduju, jak něco loví v dekoltu šatů. Co to dělá? Zalapám po dechu, oči přišpendlené na bělostné kůži jejího hrudníku, až nakonec něco vytáhne a rozbalí. Znovu se usadí, vytáhne z pouzdra tužku a začne naklánět hlavu na stranu, soustředěně studuje papír, každou chvíli tužku vezme do ruky a švihá s ní sem a tam. Zamračím se a natáhnu krk, abych viděl, co dělá.

Její ruka se zastaví. Vzhledně a já rychle přesměřuju pozornost na výhled. Cítím na sobě její usměvavé oči a s povzdechem se na ni podívám, abych jí dal najevo, že si uvědomuju její taktiku, i když nechápu, proč to dělá.

Zamračím se a ona se usměje. Můj bože, je to k vzteku. Snažím se uklidnit, tolik se snažím, ale pořád se ošívám, napětí houstne. Sexuální napětí?

„Takže,“ řekne a já zamrkám, vytržený z krátkého tichého zamyšlení. „Co si myslíte o tom sňatku mezi mým bratrem a vaší sestrou?“ zeptá se.

„Není už trochu pozdě ptát se na názor ohledně tohoto spojení?“ Neodívám se na ni.

„Možná,“ uvažuje. „Ale myslíte, že je to dobré spojení? Vroucně svého bratra miluji.“

„Stejně jako já miluji svou sestru, má paní.“

„Můj bratr je vévoda. Naše rodina je proslavená.“

Jako by si myslela, že je její povinností starat se o bratra. Proboha, její bratr je atletický dvoumetrový bizon, a ona je drobná žena, štíhlá jako proutek, která, jak si teď uvědomuju, působí trochu namyšleně.

„Vaše rodina, má paní, proslula tím, že byla mrtvá.“ Trhne sebou, stejně jako já. Vážně jsem to řekl?

„Co prosím?“

Zatraceně. „Chci říct...“ Co tím sakra myslím? „Moje sestra je krásná žena uvnitř i navenek.“ Přeměřím si lady Tayu Wintersovou vážným pohledem a přinutím se odolat té kráse, která na mě teď hledí zpátky. „Naše rodina vlastní nejúspěšnější noviny v Londýně a brzy i mimo něj.“ Jak se opovažuje zpochybňovat naše postavení? Naši důstojnost. Tvrdě jsme na tom pracovali. Otec na tom tvrdě pracoval. Eliza na tom tvrdě pracovala. Já? „Zastavte kočár!“ zakřičím a Taya prudce padne dopředu, když koně smykem zastaví.

„Panebože!“ vykřikne.

„K čertu!“ křičí Sampson ze střechy.

Chytím Tayu a posadím ji zpátky na sedadlo. „Myslím, že odtud půjdu pěšky,“ řeknu mírně a vystoupím z kočáru, protože cítím, že mě dusí uzavřený prostor a ten, kdo v něm sedí.